

# Näidake, et me oleme oodatud

**Elinor Õunap – Eesti Arstiteadusüliõpilaste Selts**



**Elinor Õunap**

Olen üks neist arstitudengitest, kes ei oska veel öelda, milline eriala südame kiiremini tuksuma paneb. Enne IV kursust oli veel kergem, kuna olin täiesti kindel, et kirurgiaamet pole minu jaoks. Pärast kirurgia õppetsükli muutusin aga teatud mõttes kurvaks, kuna see hakkas samuti huvitav tunduma, valik muutus jälle raskemaks.

Veel veidi aega tagasi olin rahul, et ei olnud valinud eriala juba I kursusel. Tundus, et nii saab hoida ukseid lahti kõigele, tunda huvi kõige vastu. Ja loota, et küll jõuan selle õigeni. Praeguseks lõpetan IV kursuse ja seni pole selgus saanud. Nüüd juba kadestan neid, kes ammu teavad, millist eriala nad valida tahavad. Nende silmis on näha sära, teadmisjahu ja suurt kirge. Nemad on need, kes lähevad koolist koju, teevad õpikud lahti ning uurivad aina edasi. Teeksin hea meelega sedasama, kuid alati tekib küsimus, mida uurida. Enam pole kahjuks ka seda vabandust, et aega veel ju on ja küll stuudiumi lõpus saabub kindel selgus. Olen pärinud praeguste arstiteaduskonna lõpetajate käest, kelleks nad saada tahavad. Tuleb välja, et ka nemad kõik ei tea.

Arvatavasti ei ole ma ainuke, kes nii tulevase erialavaliku pärast muretseb. Ilmselgelt pole see ka arstiteaduskonna spetsiifika, vaid enamik noori vaevab pead, milleks on nad siia maailma loodud. Nüüd olen püüdnud hakata otsima teed, kuid pole seda siiani leidnud. Alustasin sellega, et tegin nimekirja erialadest, mida juba läbinud olen. Eesmärk oli välistada need, mis mind kindlasti ei huvita. Sellest ei tundunud

kasu olevat, kuna üle poolte õpitud ainetest jäid paberile alles. Mille põhjal oma valiku tegin? Esmalt on väga oluline, et teema oleks sinu silmis lihtne ja loogiline. Arvan et ei ole mõtet valida eriala, mis on küll huvitav, aga iga kuuldud ja loetud sõna puhul on vaja uurida, mida see täpsemalt tähendab. Teisena mängis rolli see, mil viisil on meile eriala õpetatud. On õppejõude, kes pakatavad rõõmust, et saavad oma teadmisi tudengitele edasi anda, ja kahjuks on ka neid, kes on vähem innustunud.

Huvitav, kas arstid ning õppejõud saavad aru, kui suurt rolli nad meie elus mängivad. Üks asi on huvi tekitamine eriala vastu, selleks peavad head erialalised oskused olema. Teine ja võib-olla hoopis olulisem on see, kuidas arstid meisse suhtuvad. On olnud mitmeid olukordi, kus on tunne, et õppejõu jaoks on praktikum viimane koht, kus ta parajasti viibida soovib. Tegelikult piisab ainult ühest repliigist, et panna tundma end üleliigsena. Pärast seda ei ole üldse oluline, milline eriala sisuliselt on, vaid sellega seostub seesama halb tunne, et ma pole siia oodatud.

Alati ootan neid praktikume, kus keskkond soodustab õppimist, kaasamõtlemist, arutamist. Selle keskkonna loovad õppejõud. Nemad suunavad meid rohkem uurima, huvi tundma ja kaasa rääkima. Pärast selliseid praktikume tunned end erialale palju lähemal olevat.

Arstid, meie tulevased kolleegid, te olete meie eeskujud. On väga oluline, millist sõnumit te endaga kaasas kannate. Me kõik tahame tunda end vajatuna.